

I pensava jo, il·lús, que el PSOE renovaria i canviaria moltes cares, si més no dels seus principals càrrecs, jo què sé, gent més jove, amb ganes, amb una altra sensibilitat, però ja veig que no. Que molt de parlar de canvi, de nous aires, de regeneració democràtica, però tornem a veure-li les dents al llop. No és que guardara jo unes grans esperances en una intensa transformació de les primeres files del socialisme espanyol, però no puc deixar de dir que és una decepció comprovar que **dinosaures** com **Joan Lerma** o **Juan Barranco** són altra vegada activats políticament, encara que siga al Senat, on se suposa que fan punta les deixalles de la política. ¿Com serà, doncs, la promesa de reformar del Senat, a què ens abocarà, atenent a la repesca política d'aquestes persones? Dubte que Zapatero haja calculat bé les conseqüències de la reinserció del Joan L. i del Juan B. en la vida pública, que ja van fer el seu paper (bo o dolent, no entre a valorar ara això) en els anys vuitanta. m'agradaria anar errat, però pense que són com joguets vells, cavalls cansats, que certament poden gaudir, per vells, de la saviesa del dimoni, però, en tot cas, no disposen de la simpatia de bona part de l'esquerra ni, en molts casos, d'un suport explícit dins del propi partit. Els desitge sort. La van a necessitar.